

Ajatuksia Paavalin kirjeistä

1.KOR.4:1-21

USKOLLISUUTTA JA SÄVYISYYTTÄ

1.Kor.4:1-21

Tässä luvussa Paavali opettaa uskollisuudesta. Se onkin ominaisuus, jota vaaditaan jokaiselta palvelustehtävään astuvalta. Paavali kuvaa hengellistä työtä ja sen osa-alueita *huoneenhaltijan virkana*. Se on, että kyseistä tehtävää suorittava huolehtisi uskollisesti huoneensa asukkaista ja kalustosta.

2. Sitä tässä huoneenhaltijoilta ennen muuta vaaditaan, että heidät havaitaan uskollisiksi.

Näillä tarkoitetaan hengellisessä merkityksessä jumalisten salaisuuksien haltiointia ja niiden arvossa pitämistä. Itse Jeesus Kristus ja Hänen seurakuntansa ovat suuri salaisuus, (Ef.5:32) jonka huoneen haltijoina saamme mekin uskollisesti olla.

Seuraavaksi Paavali muistuttaa tuomion julistamisesta, ettei sitäkään tulisi antaa ennen sille kuuluvaa aikaa. Hän vertasi tuomiota itseensä, sillä hän oli säilyttänyt hyvän omantunnon.

3-5. Mutta siitä minä hyvin vähän välitän, että te minua tuomitsette tai joku inhimillinen oikeus; en minä itsekään tuomitse itseäni, sillä ei minulla ole mitään tunnollani, mutta en minä silti ole vanhurskautettu, vaan minun tuomitsijani on Herra. Älkää sen tähden lausuko mitään tuomiota, ennen kuin aika on, ennen kuin Herra tulee, joka myös on saattava valoon pimeyden kätköt ja tuova ilmi sydänten aivoitukset; ja silloin kukin saa kiitoksensa Jumalalta.

Hän puhui tästä siksi, että osa oli asettautunut hänen puolelleen ja osa taas Apolloksen puolelle. Tällaiset asetelmathan synnyttävät tarvetta tuomita sen, jonka puolelle ei ole asetautunut. Meidän uskomme ja seurakuntakokoonnumisen tulisi perustua Kristukseen - ei omiin mielipiteisiin ja puolueellisuuksiin. Yhä tänäänkin on niin tavattoman helppo seurata - kuka ketäkin puhujaa - ihan sen mielen mukaan, mikä omasta mielestä sattuu miellyttämään. Kuitenkin meidän tulisi muistaa uskomme pääkohde, ettemme eksyisi pois totuudesta.

6-7. Tämän olen, veljet, sovittanut itseeni ja Apollokseen, teidän tähdenne, että meistä oppisitte tämän:

"Ei yli sen, mikä kirjoitettu on", ettette pöyhkeillen asettuisi mikä minin puolelle toista vastaan. Sillä kuka antaa sinulle etusijan? Ja mitä sinulla on, jota et ole lahjaksi saanut? Mutta jos olet sen saanut, niin miksi kerskaat, ikään kuin se ei olisi saatua?"

Sitten Paavali käsittelee asetelmaa, jossa hän arvostaa kovin korkeaksi seurakuntalaisia, eli Herraan uskovia kristittyjä. Itsestään ja apostolisesta virastaan hän antaa ymmärtää asemansa, kuin olisivat kuolemaan tuomittuja Kristuksen tähden.

8-13. Te olette jo ravitut, teistä on tullut jo rikkaita, ilman meitä teistä on tullut kuninkaita! Kunpa teistä olisikin tullut kuninkaita, niin että mekin pääsisimme kuninkaiksi teidän kanssanne! Sillä minusta näyttää, että Jumala on asettanut meidät apostolit vihoviimeisiksi, ikään kuin kuolemaan tuomituiksi; meistä on tullut kaiken maailman katseltava, sekä enkelien että ihmisten, me olemme houkkia Kristuksen tähden, mutta te älykkäitä Kristuksessa, me olemme heikkoja, mutta te väkeviä; te kunnioitettuja, mutta me halveksittuja. Vielä tänäkin hetkenä me kärsimme sekä nälkää että janoa, olemme alasti, meitä piestään, ja me kuljemme kodittomina, me näemme vaivaa tehden työtä omin käsin. Meitä herjataan, mutta me siunaamme: meitä vainotaan, mutta me kestämmme; meitä parjataan, mutta me puhumme lempeästi; meistä on tullut kuin mikäkin maailman tunkio, kaikkien hylkimiä, aina tähän päivään asti.

Paavalin elämä ei siis ollut *paistattelu kunnian kukkuloilla*, vaan hän joutui suuresti kärsimään evankeliumin tähden. Hän halusi kertoa kaiken tämän - kuitenkin *neuvoen, kuin rakkaita lapsia* - olihan hän heidät ikään kuin synnyttänyt tähän elävään toivoon ja uskoon.

14-15. En kirjoita tätä häväistäkseni teitä, vaan niin kuin rakkaita lapsiani neuvoen. Sillä vaikka teillä olisi kymmenentuhatta kasvattajaa Kristuksessa, niin ei teillä kuitenkaan ole monta isää; sillä minä teidät synnytin evankeliumin kautta Kristuksessa Jeesuksessa.

Sitten Paavali sanoo jotain järjestyttävää, jota tulisi meidänkin miettiä. Hän oli vaeltanut Herransa edessä ja evan-

keliumin arvon mukaan siten, että hän uskalsi kehottaa sen ajan kristittyjä olemaan hänen itsensäkin seuraajia!

16. Kehoitän siis teitä: olkaa minun seuraajiani.

Kuinka moni meistä voisi sanoa nämä sanat? Kuka voisi suositella omaa elämää, tai valintojaan malliksi muille? Paavali oli pyrkinyt kaikessa elämään siten, että se riittäisi malliksi myös muille ja tämä vaikutti myös hänen valintoihinsa, kun hän etsi yhteistyökumppaneita evankeliumin työhön. Jälleen hän palaa uskollisuuden teemaan, josta aloitimme tämänkertaisen tekstimme.

17. Juuri sen tähden minä lähetin teille Timoteuksen, joka on minun rakas ja uskollinen poikani Herrassa; hän on suositettava teitä minun vaelluksestani Kristuksessa Jeesuksessa, sen mukaan kuin minä kaikkialla, joka seurakunnassa, opetan.

Hän siis arvosti Timoteuksessa uskollisuuden piirrettä, ja siksi Paavali päätti lähettää juuri hänet korinttolaisten luokse. Timoteus oli nähnyt sen suuren vaivannäön ja vaelluksen, missä Paavali oli kulkenut Jeesusta seuraten - ja niinpä Paavali tiesi Timoteuksen kertovan juuri siitä heille. Paavali oli asettanut koko elämisensä Kristukseen ja siksi se oli niin suositeltavaa vaellusta muillekin. *Hänellehän elämä oli Kristus ja kuolemakin voitto!* (Fil.1:21)

Seuraavaksi Paavali ottaa puheeksi ikävän pöyhkeyden, jota oli ilmennyt korinttolaisten keskuudessa.

18-19. Muutamat teistä ovat paisuneet pöyhkeiksi, aivan niin kuin minä en tulisikaan teidän tykönnö. Mutta minä tulen pian teidän tykönnö, jos Herra tahtoo, ja silloin minä otan selon, en noiden pöyhkeiden sanoista, vaan voimasta.

Monet pöyhkeät sanat, itseään ja asemaansa korostavat eleet ja puheet ovat siis pöyhkeyttä, mitä seurakunnassa ei pitäisi ilmetä. Voimme vain kuvitella, mistä hengestä ovat lähtöisin nuo itsekeskeiset asenteet. Juuri niistä Paavali lupasi ottaa selvää. Paavali paljastaakin yhden tärkeistä salaisuuksista sanoessaan:

20. Sillä Jumalan valtakunta ei ole sanoissa, vaan voimassa.

Mitä siis ovat meidän omat sanamme ja ajatustemme päämäärät Jumalan silmissä? *Niin kaukana, kuin taivas on maasta, ovat meidän ajatuksemme Jumalan ajatuksista.* (Jes:55:9, Matt.15:8) Jeesuksessa on vaikuttava voima - Pyhän Hengen voima, joka ilmentää jumalaisia päämääriä synnyttäen uskoa ja kuuliaisuutta Herralle. Tällaista voimaa tarvitsemme yhä tänäänkin.

Se saa meidät toimimaan ymmärtäen, että tulee rakastaa teoissa, eikä vain kielellä. (1.Joh.3:18) Olihan Paavalin omakin esiintyminen enemmän Jumalan Voiman näyttämistä, kuin hänen oman - niin erinomaisen viisautensa esille - tuomista.

"Ja ollessani teidän tykönänne minä olin heikkouden vallassa ja pelossa ja suuressa vavistuksessa, ja minun puheeni ja saarnani ei ollut kiehtovia viisauden sanoja, vaan Hengen ja voiman osoittamista, ettei teidän uskonne perustuisi ihmisten viisauteen, vaan Jumalan voimaan." 1.Kor.2:3-5

Tässä kohden meidän jokaisen on syytä alati tarkkailla motivaatioita ja tarkoituksiamme - sanoja muodostessamme ja eläessämme ajallista vaellustamme eteenpäin. (Snl.18:21, Hepr. 13:15)

Vielä lukumme loppuksi Paavali esittää kysymyksen, jossa hän näyttää kaksi erilaista tapaa suhtautua ja käsitellä asioita:

21. Kummanko tahdotte? Tulenko luoksenne viitsä kädessä vaiko rakkaudessa ja sävyisyyden hengessä?

Tämä liittyy ihmeellisellä tavalla jumaliseen viisauteen, sillä **sävyisyyden hengessä** usein voimme nähdä parhaimmat lopputulokset. Erään kerran

Paavali neuvoi seurakunnan "ojentajien roolissa" olevia muistuttaen, kenen virka ylipäätään ojentaminen on. Hän sanoi: *"Te hengelliset, ojentakaa..."* (Gal. 6:1) - Tämä tehtävä kuuluu siis Hengellä täytetyille ihmisille. Silloin heidän ojentamisensa ei ole sanoissa, vaan voimassa.

"ja siitä me myös puhumme, emme inhimillisen viisauden opettamilla sanoilla, vaan Hengen opettamilla, selittäen hengelliset hengellisesti. Mutta luonnollinen ihminen ei ota vastaan sitä, mikä Jumalan Hengen on; sillä se on hänelle hullutus, eikä hän voi sitä ymmärtää, koska se on tutkisteltava hengellisesti." 1.Kor.2:13-14

Tahtoisitko sinä, että tulisin luoksesi ruoska kädessä, haavoittavien, lyövien koviä sanojen kanssa, vai tahtoisitko sävyisää ja ymmärtäväistä keskustelua? - Tämä sävyisyys pitää sisällään ymmärryksen todellisesta tilanteesta, sen tajuamista, millaisen sävyn tilanne todella vaatii.

Jeesuksen lausussa muutaman kerran kovia sanoja tietyille henkilöille, uskon sen tapahtuneen sävyisyyden hengessä. Kyseiset ihmiset tarvitsivat todella hereille ravistelevia sanoja sokeutensa keskelle. Erään kerran Jeesus sanoi Pietarille, *"mene pois edestäni, saatana!"* Tuossa tilanteessa Pietari oli täysin sokea Jumalan suun-

nitelmalle ja hän ansaitsi kovalta tuntuvan nuhteen.

Joissain tilanteissa Jeesus käytti myös ilmaisua *"te kyykäärmeen sikiöt!"* Lukiessamme tänään näitä kirjoituksia, emme välttämättä ymmärrä, miten sokeita ja paatuneita ne ihmiset olivat, jotka saivat kuulla nämä kovat sanat. Jeesus tiesi kuitenkin, millaisia sanoja nämä **tekohurskaat** ihmiset tarvitsivat, että he, ja ympärillä olevat ihmiset ymmärtäisivät Jumalan Voiman salaisuutta. Sanonkin meille neuvoksi ennen kovia ja julmiakin sanoja, että meidän tulee **täytyä Jumalan Pyhän Hengen Voimalla**. Tämä **Henki auttaa** ja johdattaa meitä **käyttäytymään sävyisästi**, juuri niin, kuin tilanne Jumalan silmissä näyttää. Ollessamme täynnä Herran Henkeä, emme toteuta omia lihallisia himoja (Gal.5:16) hallintavallassa ja itsensä esilletuomisessa.

Tärkeää on siis huomioida motiivit ja lähtökohdat, käytämmepä sitten kovia tai lempeitä sanoja. Tiedämme, että Jeesuksella syvimpänä tahtona ja vaikuttimena oli **jumalinen rakkaus**. Hän osoitti sen konkreettisesti lopulta astuen itse puolestamme syyllisen paikalle - rangaistavaksi, aina kuolemaan saakka. Hänet Jumala on herättänyt, että me Hänen kauttansa saisimme elää armossa ja anteeksiannossa.

